neřeší přímo otázku okupačního práva k zvěři dravé, mohou dle ustanovení § 64, odstavec druhý cit. zák. lišky, kuny lesní a skalní atd. v území honitby osobami třetími býti chytány, usmrcovány a přivlastňovány jen na základě písemného povolení pána honitby; i při naháňkách politickým úřadem na vyhubení škodné zvěře dle §u 65 odstavec pátý nařízených připadne skolená zvěř osobě k honu oprávněné onoho obvodu, v němž byla skolena (§ 65 poslední odstavec). Z toho plyne, že zákon přiznává toto právo přivlastňovací toliko p á n u h o n i t b y samému. Veškeré pochybnosti odstraňuje však porovnání se staršími předpisy, totiž předpisy honebního řádu ze dne 28. února 1786, jenž v §u 1. vyhražuje právo okupační ohledně veškeré zvěře, ať užitečné ať škodlivé, v území honitby se nacházející, majiteli honitby. Byť i honební zákon pro Moravu vykonávání honebního práva definoval jako výlučné právo, l o v n á zvířata v honebním jejich revíru se vyskytující hájiti, stíhati, zabíjeti atd. . . . . sobě přivlastňovati, kuny mezi lovnými zvířaty však neuvádí, přece vysvítá již z toho, že zákon činí právo cizí osoby, taková zvířata si přivlastňovati, závislým na písemném povolení pána honitby, že ani ohledně těchto zvířat neuvolnil výhradné právo okupační majitele honitby ve prospěch osob cizích. Dle toho dopouštějí se tyto osoby neoprávněným přivlastněním si takovéhoto zvířete v cizí honitbě ne toliko deliktu policejně trestného, nýbrž i krádeže ve smyslu §u 171, po případě §§ 174 II f) tr. zák.

Čís. 1347.

Služebná jest svěřena dohledu zaměstnavatele (§ 132 tr. zák.), třebas ji do služeb přijela jeho manželka.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1923, Kr II 586/22).

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 15. července 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu dle § 132 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti dle §u 281 čís. 4 tr. ř. ve spojení s důvodem čís. 9 a) tr. ř., poněvadž soud nalézací odsoudil obžalovaného pro zločin §u 132 tr. zák., nepřihlížeje k návrhu obžalovaného na výslech jeho manželky jako svědkyně o tom, že Marie M. byla jen chůvou u jeho manželky a jen jí služebně podléhala. Z protokolu o hlavním přelíčení nevychází na jevo, že soud nalézací o dotyčném návrhu obhajoby vůbec učinil usnesení anebo že usnesení to bylo alespoň před prohlášením rozsudku nebo při něm vyhlášeno. V rozsudku poukazuje však soud na to, že osmnáctiletá služka je zásadně svěřena dohledu zaměstnavatele, aniž je rozhodno, zda najata byla služebná právě jím samým či jeho manželkou a jaké práce byly jí svěřeny, neboť přednosta domácnosti, i když službu přijala jeho manželka, vždy musí býti jako hlava rodiny též považován za zaměstnavatele. Tento názor

sluší označiti za správný. Neboť pro otázku, rozhodnou s hlediska §u 132 tr. zák. »svěření pod donled« nejsou ani tak rozhodnými předpisy služebního řádu, jež ovšem zaměstnavateli ukládají, by bděl nad mravní neporušeností osoby služebné, jako životní poměry, dle nichž sluší pokládati onu osobu za svěřenu dohledu svůdcovu. Netřeba, by svěření pod dozor stalo se nějakým výslovným zákonem, nýbrž stačí, že svůdce měl podle všeobecných pravidel a názorů životních povinnost, bdíti nad mravním chováním a neporušeností osoby jemu svěřené. Proto nerozhoduje, kým právě formálně, zda hospodářem či hospodyní a k jakým službám byla osoba služebná do domácnosti přijata. Dle pravidel životních zůstává vždy hlava domácnosti vůči osobě služebné do jeho domácnosti přijaté v tomto směru povinnou, a sluší pokládati ji za dohledu jeho svěřenou, jakmile osoba ta byla v takovém věku nebo stavu duševního vývoje, že se dohled hospodářův jevil potřebným. Proto však, ať již soud nalézací o návrhu obhajoby vůbec zvláštního usnesení neučinil, ať návrh ten zamítl, jest jasno, že nešlo o objasnění skutečností, významu rozhodujícího, a žádným způsobem nemůže býti řeči o porušení předpisu nebo zásad, do práv obhajoby zasahujících, pokud se týče bránil by unplatňování dotyčného postupu jako zmatku dle §u 281 čís. 4. tr. ř. předpis posledního odstavce tohoto §u.

Čís. 1348.

Nejde o zločin veřejného násilí dle §u 85 písm. b) tr. zák., směřoval-li úmysl pachatele, hodivšího po druhém sklenicí, pouze k poškození osoby, nikoliv však k poškození majetku.

Výši škody ve smyslu §u 85 písm. a) tr. zák. jest rozdíl mezi cenou, jakou měla poškozená věc před činem a cenou, jakou měla po činu.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1923, Kr I 1032/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 13. července 1922, pokud jím obžalovaný František B. nebyl uznán vinným zločinem, uvedeným v §u 85 písm. b) tr. zák., jehož se dopustil tím, že dne 16. října 1921 v L., hodiv sklenicí a rozbiv ji, poškodil zlomyslně cizí majetek, z čehož mohlo lidem vzejíti nebezpečí pro život, zdraví nebo bezpečnost těla, nýbrž pouze přestupkem, uvedeným v §§ 8, 411 tr. zák., vyhověl jí však, pokud napadla výrok téhož rozsudku, jímž byl jím Bedřich G. uznán vinným přestupkem, uvedeným v §u 468 tr. zák., nikoli zločinem, uvedeným v §u 85 písm. a) tr. zák., rozsudek v tomto směru zrušil a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost veřejného obžalobce napadá rozsudek prvé stolice jen, pokud jím František B. byl uznán vinným přestupky §§ 8, 411 tr. zák. a Bedřich G. přestupkem §u 468 tr. zák., ač jim obžaloba dávala za vinu, jednak že B., hodiv sklenicí (po F-ovi) a rozbiv ji, poškodil zlo-